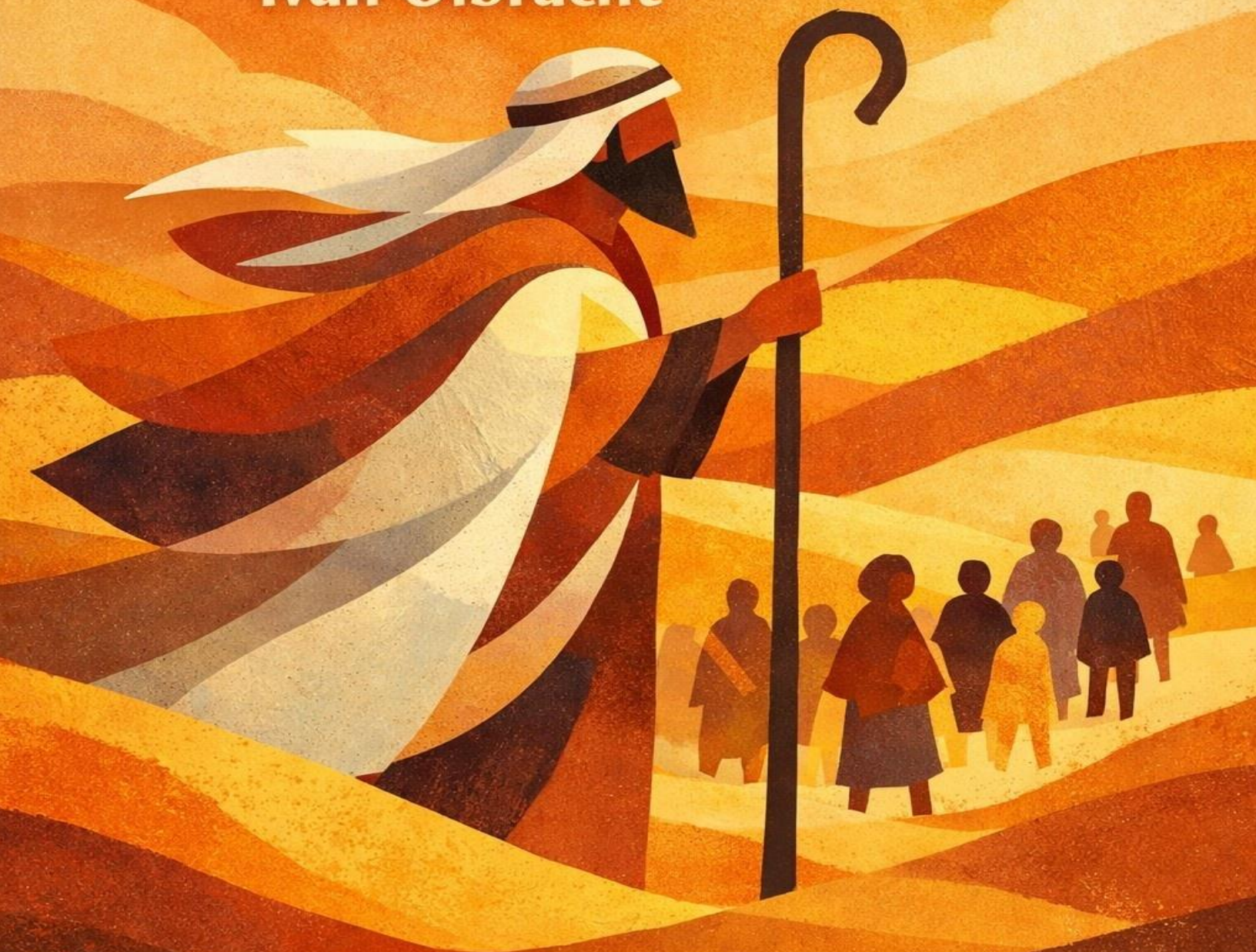

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

Staré příběhy v řeči dnešních dětí

Biblické příběhy

Staré příběhy v řeči dnešních dětí

Ivan Olbracht

Cover © Josef Mataj, 2026

© eBookservice s.r.o., 2026

ISBN 978-80-909855-0-6 (ePUB)

ISBN 978-80-909855-1-3 (PDF)

Obsah

<i>O stvoření světa a člověka</i>	<i>6</i>
<i>Adam a Eva.....</i>	<i>6</i>
<i>Kainova vražda</i>	<i>8</i>
<i>O potopě světa</i>	<i>9</i>
<i>Stavění věže a zmatení jazyků.....</i>	<i>11</i>
<i>O zničení Sodomy a Gomory.....</i>	<i>12</i>
<i>O velké poslušnosti</i>	<i>15</i>
<i>Jak bylo prvorozenství prodáno za misku čočky</i>	<i>16</i>
<i>Příběh Josefův.....</i>	<i>21</i>
<i>Mojžíš</i>	<i>30</i>
<i>Desatero Božích přikázání</i>	<i>36</i>
<i>Nestatečný lid</i>	<i>38</i>
<i>Mojžíšova smrt.....</i>	<i>40</i>
<i>Dobytí Jericha</i>	<i>41</i>
<i>Tři sta statečných mužů je víc než třicet tisíc.....</i>	<i>44</i>
<i>Těžká oběť</i>	<i>47</i>
<i>O Samsonovi¶</i>	<i>48</i>
<i>David a Goliáš.....</i>	<i>53</i>
<i>Saulova nenávist.....</i>	<i>56</i>
<i>Král David zpívá žalmy.....</i>	<i>59</i>
<i>Davidův hřích</i>	<i>60</i>
<i>Davidův trest</i>	<i>62</i>
<i>O Šalamounově moudrosti</i>	<i>66</i>
<i>Judit</i>	<i>67</i>
<i>Jonáš a ryba</i>	<i>74</i>
<i>Do babylónského zajetí</i>	<i>76</i>

<i>V zajetí</i>	<i>77</i>
<i>Belsazarova hostina</i>	<i>79</i>
<i>Královna Ester.....</i>	<i>80</i>
<i>Návrat do Jeruzaléma.....</i>	<i>85</i>

O stvoření světa a člověka

Na začátku Bůh stvořil nebe a zemi. Země ale byla pustá a prázdná a nad hlubinami byla jen tma. Bůh řekl: „Ať je světlo!“ A bylo světlo. Oddělil světlo od tmy a světlu začal říkat den a tmě noc. Tak uplynula první noc a nastalo první ráno a Bůh viděl, že je to dobré.

Druhý den Bůh přikázal: „Ať je obloha uprostřed vod!“ Vytvořil tedy oblohu, aby oddělovala vody, které jsou nad ní, od těch na zemi. A Bůh nazval oblohu nebem.

Třetí den Bůh řekl: „Vody pod nebem, shromážděte se na jedno místo a ukaž se souši!“ A tak se stalo. Bůh nazval souši zemí a shromážděné vody mořem. Pak přikázal, aby na zemi vyrostla tráva, nejrůznější rostliny se semeny a stromy plodící ovoce s jádry, aby se vše mohlo dál rozmnožovat.

Čtvrtý den Bůh řekl: „Ať jsou na nebi světla, která budou svítit na zem, oddělovat den od noci a sloužit jako znamení pro určování času, dnů a let.“ Tak Bůh na nebi vytvořil dvě velká světla. Jedno větší nazval sluncem, aby vládlo dni, a druhé menší, aby mělo na starosti noc, a nazval ho měsícem. Stvořil také hvězdy.

Pátý den Bůh řekl: „Ať se vody hemží spoustou živých tvorů a ať nad zemí pod nebeskou oblohou létají ptáci!“ A stvořil ryby, množství vodních tvorů i všemožné druhy ptáků, kteří měli křídla. Požehnal jim, aby se množili a naplnili vody i vzduch.

Šestý den Bůh přikázal: „Ať země vydá živé tvory všeho druhu: dobytek, havěť, co se plazí po zemi, i divokou zvěř!“ A tak se stalo.

Potom Bůh stvořil člověka, muže a ženu. Udělal je podle svého obrazu a ke své podobě. Požehnal jim a řekl: „Množte se, naplňte zemi, podmaňte si ji a vládněte mořským rybám, ptákům na nebi i všem živočichům, kteří se hýbou po zemi.“

Sedmý den Bůh dokončil své dílo. Viděl, že všechno, co udělal, je velmi dobré. Proto sedmému dni požehnal a posvětil ho. A od své práce si odpočinul.

Adam a Eva

Bůh Hospodin vytvořil člověka z hlíny a vdechl mu do nosu život. Dal mu jméno Adam, což znamená „muž ze země“. Stvořil pro něj ráj Eden, nádhernou zahradu plnou úžasných stromů s chutným ovocem. Zahradu zavlažovala řeka, která se dělila na čtyři ramena, a jedno z nich protékalo zemí, kde bylo zlato a drahé kameny. Hospodin vzal člověka, usadil ho do ráje, aby v něm žil, a přivedl k němu všechna zvířata i ptáky, aby se na ně podíval a rozhodl, jak se každé z nich bude jmenovat. Adam tak pojmenoval veškerý dobytek, ptáky a všechnu divokou zvěř.

Uprostřed ráje stály dva stromy: strom života a strom poznání dobrého a zlého. Když Bůh předával Adamovi ráj, aby se o něj staral, přikázal mu: „Ze všech stromů v ráji smíš jíst, ale ze stromu poznání dobrého a zlého nejez. Protože v den, kdy bys z něj snědl, jistě zemřeš!“

Adam byl v Edenu sám a Hospodinovi ho bylo líto. „Není dobré, aby byl člověk sám. Stvořím mu pomocnici, která mu bude rovná,“ řekl. Nechal Adama tvrdě usnout, ve spánku mu vyjmul žebro a prázdné místo vyplnil masem. Z žebra pak vytvořil ženu, a když se Adam probudil, přivedl ji k němu.

Od té chvíle žili Adam a jeho žena spolu, užívali si krásy ráje a jedli jeho plody. Byli oba nazí, ale vůbec se za to nestyděli.

Mezi živočichy, které Bůh stvořil, byl však jeden chytrý a lstivý tvor: had. Ten se schoval u stromů uprostřed Edenu, a když tam přišla žena, zeptal se jí: „Je pravda, že vám Bůh nedovoluje jíst ze všech stromů, které tu jsou?“

Odpověděla mu: „Ovoce ze stromů v ráji jíme. Jen ovoce ze stromu, který stojí uprostřed zahrady, nám Bůh zakázal jíst. Prý když se ho jen dotkneme, zemřeme.“

Ale had řekl: „Vůbec ne, nezemřete. Bůh vám to zakazuje proto, že ví, že kdybyste to ovoce ochutnali, otevřely by se vám oči a byli byste jako bohové, kteří znají dobro i zlo.“

Tak had ženu obelhal. A protože toužila po ovoci, které vypadalo tak krásně a po kterém člověk získá moudrost, utrhla ho a snědla. Když přišel Adam, dala i jemu a on jedl také.

V tu chvíli se jim oběma otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Do té doby totiž neznali stud a ani si nevšimli, že nemají oblečení. Spletli si tedy fíkové listí a zakryli se jím.

Vtom uslyšeli Hospodina, jak se prochází po ráji ve vánku. A schovali se mezi stromy. Bůh zavolal: „Kde jsi, Adame?“

Ten vystrašeně odpověděl: „Slyšel jsem tě, ale bál jsem se, protože jsem nahý. Proto jsem se schoval.“

Hospodin řekl: „Kdo ti řekl, že jsi nahý? Nesnědl jsi snad ovoce ze zakázaného stromu?“ Adam odpověděl: „Žena, kterou jsi mi stvořil, mi z toho stromu dala a já jsem jedl.“ Hospodin Bůh se otočil k ženě: „Cos to udělala?“ Ta odpověděla: „Had mě svedl a já jsem jedla.“

Tehdy se Bůh velmi rozzlobil a řekl hadovi: „Protože jsi to udělal, budeš prokletý mezi všemi zvířaty na zemi. Budeš se plazit po břiše a žrát prach po všechny dny svého života. Způsobím nepřátelství mezi tebou a ženou a mezi tvými a jejími potomky. Její potomek ti rozdrtí hlavu a ty se mu budeš snažit uštknout patu.“

Ženě pak řekl: „Znásobím tvé bolesti a tvou dřinu, budeš pod nadvládou muže a on ti bude vládnout.“

Adamovi řekl: „Protože jsi poslechl svou ženu a jedl jsi ze stromu, který jsem ti zakázal, ať je kvůli tobě země prokletá. Bude ti plodit trní a bodláčí a v potu tváře budeš jíst svůj chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které jsi byl vzat. Protože jsi prach a v prach se obrátíš.“

Pak jim Bůh dal kožené oblečení, aby se jím zakryli, a vyhnal Adama s jeho ženou ze zahrady Edenu, aby obdělával půdu, z níž pocházel. A Adam dal ženě jméno Eva, protože se stane matkou všech lidí.

Když Adam odešel, Bůh v ráji nechal anděly cherubíny s plamennými a blýskajícími se meči, aby hlídali cestu ke stromu života. Člověk totiž po snědení zakázaného ovoce poznal, co je dobré a zlé, a tím se stal podobný bohům. A Hospodin nechtěl, aby vztáhl ruku i na ovoce ze stromu života a žil tak navěky.

Kainova vražda

Když Adam a Eva odešli ze zahrady Edenu, obdělávali zemi a v potu tváře si z ní dobývali chléb, jak Bůh přikázal. Adam si vzal Evu za ženu a ta mu porodila syna, který dostal jméno Kain. Později se narodil jeho bratr Ábel.

Když dospěli, byl Kain zemědělec a Ábel pastevec ovcí. Ábel byl spravedlivý mladík, ale Kain byl zlý a vztekly.

Po nějaké době se stalo, že bratři postavili z kamení oltář, aby přinesli zápalnou oběť z prvních plodů své práce, protože ty patří Hospodinovi. Kain obětoval část své úrody, Ábel zase prvorozené berany ze stáda a jejich tuk.

Ábelova oběť se Bohu líbila, ale Kainovy si nevšímal. Proto se Kain hrozně naštvál a vztekem se mu zkrivila tvář.

Hospodin mu řekl: „Proč ses tak rozzuřil? A proč se tak tváříš? Když budeš jednat dobře, budeš mi také milý. Ale když ne, u tvých dveří číhá hřích. Je jen na tobě, jestli jeho touze nepodlehneš a ovládneš ji.“

Ale Kainův vztek a jeho závist byly obrovské. Jednoho dne vyzval Ábela, aby šli spolu na pole.

A tam se na něj vrhl a zabil ho.

Zjevil se mu Hospodin a zeptal se ho: „Kde je tvůj bratr Ábel?“

Kain odpověděl: „Nevím. Copak jsem jeho strážce?“

A Bůh řekl: „Cos to udělal? Krev tvého bratra ke mně volá ze země. Proto budeš teď na zemi prokletý. Země otevřela ústa, aby vypila krev tvého bratra, kterého jsi zabil, a když ji budeš obdělávat, už ti nevydá žádné plody. Budeš z tebe tulák a štvaneč.“

Tehdy si Kain uvědomil, co spáchal. Řekl Hospodinovi: „Můj zločin je větší, než aby mi mohl být odpuštěn. Dnes mě vyháníš a já se budu skrývat před tvou tváří. Každý, kdo mě najde, mě zabije.“

Bůh mu ale řekl: „Kdokoliv by zabil Kaina, bude sedmkrát tvrději potrestán.“ A udělal Kainovi znamení, aby ho nikdo, kdo ho potká, nezabil.

Protože zlý člověk se celý život trápí bolestí, schovává se před pomstou a v uších mu neustále zní strach, dokonce i v klidných časech. Nevěří, že by se mohl ze svého temného utrpení dostat, a pořád čeká, že mu na hlavu dopadne meč. Jeho hrůza na něj doléhá stále silněji, jako král s obrovskou armádou.

Tak Kain odešel od Boha a usadil se v zemi Nód, která ležela na východ od zahrady Eden.

O potopě světa

Adamovi se narodil další syn a dal mu jméno Set. Tehdy Eva řekla: „Bůh mi dal nového potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“

Adam žil 930 let a měl další syny a dcery. Ti bydleli ve stanech, obdělávali půdu a pásli stáda a jejich rod se rozrůstal. I Kain si v zemi Nód našel ženu, která mu porodila syna. Kainovi potomci byli pastýři, řemeslníci a hudebníci, protože Bůh přikázal zemi, aby nerodila pro toho, kdo zavraždil svého bratra. V té době žili na Zemi také obři, kteří se rodili i potom, co si začali brát lidi za své partnery.

Mezi potomky Seta bylo mnoho dobrých mužů, kteří žili v souladu s Bohem, a Bůh jim prodloužil život. Metuzalémovi bylo 969 let, jeho synovi Lámechovi 777 let. A Lámech měl syna, kterého pojmenoval Noe.

Jenže jak se lidé začali množit, rostla i jejich krutost a zloba, objevila se pýcha a rozbujela se bezbožnost. Celá země byla zkažená a plná bezpráví. A když Bůh viděl, že veškeré myšlenky lidí jsou neustále jen zlé, litoval, že člověka stvořil, a v srdci ho to bolelo. Tehdy si řekl: „Vyhladím ze země všechno, od člověka po zvíře, plazu i nebeské ptáky, protože je mi líto, že jsem je udělal.“

Ale Noe si získal Boží přízeň. Byl to totiž spravedlivý a bezúhonný muž, který neustále žil v souladu s Bohem.

Proto mu Bůh řekl: „Přichází konec všeho živého, protože země je plná hříchu a já ji zničím. Ty si ale postav archu z opracovaného dřeva, udělej v ní přihrádky a zevnitř i zvenku ji natři smolou. Ať je tři sta loktů dlouhá, padesát loktů široká a třicet stop vysoká. Nahoře udělej okno a zavři ho poklopem, na boku vyřízni dveře a v lodi postav tři patra místností nad sebou. Protože sešlu na zemi potopu, která zničí všechno tvorstvo, v němž je dech života. Cokoliv bude na zemi, zemře. S tebou ale uzavřu dohodu: do archy vejdeš ty, tvoji synové, tvoje žena i ženy tvých synů. A do lodi vezmeš všechny živočichy, aby přežili. Z každého druhu ptáků,

z každého druhu zvířat a z každého druhu plazů. Z čistého dobytka vezmeš sedm párů, samce a samice, stejný počet z nebeských ptáků. Z nečistých tvorů vezmeš jeden pár, vždy samce a samici, aby se na zemi zachoval život. Naber taky nejrůznější jídlo a shromáždí ho, aby bylo pro tebe i pro ně.“

A Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal.

Když byla loď postavená, řekl Bůh Noemovi: „Vstup ty a celá tvoje rodina do archy. Protože za sedm dní budu čtyřicet dní a čtyřicet nocí sesílat na zem déšť.“

Noe tedy udělal všechno tak, jak mu Bůh nařídil. Noe a jeho synové Sem, Chám a Jáfet, Noemova žena a tři ženy jeho synů vešli do lodi, aby tam přečkali potopu. A do archy vešla zvířata podle svých druhů: po párech z nečistých zvířat a ze všech možných tvorů, co se hýbou po zemi; z nebeských ptáků a z čistého dobytka pak po sedmi párech, samci a samice. Čistí živočichové jsou ti, kteří mají rozdělená kopyta a přežvykují, protože ty smí člověk jíst.

Po sedmi dnech přišla na zemi potopa. Noe se svými blízkými vešel do archy a Bůh za ním zavřel.

V ten den se protrhly všechny podzemní prameny a obrovské propasti a otevřely se nebeské průchody. Příval deště trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Potopa se rozlila natolik, až zvedla archu a oddělila ji od země, takže plula na vlnách. Vody stouply tak vysoko, že přikryly všechny hory, a ty nejvyšší zůstaly 15 loktů pod hladinou. Všechno živé zemřelo a Bůh vyhladil vše, co bylo na povrchu země, od člověka přes zvířata a nebeské ptáky až po plazy. Zůstal jenom Noe a ti, kdo byli s ním v arše.

Vody zůstaly nad zemí sto padesát dní.

Tehdy si Bůh vzpomněl na Noeho a všechny živočichy, kteří s ním byli, a bylo mu jich líto. Seslal na zemi vítr a potopa už dál nestoupala, zavřel podzemní prameny, propasti i nebeské průchody a déšť přestal. Vody z povrchu země pomalu odtékaly a tři měsíce se vracely do svých koryt, až se ukázaly vrcholky hor. Archa tak přistála na hoře Ararat.

Po čtyřiceti dnech Noe otevřel okno, které udělal nahoře na lodi, a vypustil krkavce. Ten vyletěl a zase se vrátil.

Potom vypustil holubici. Ale protože nenašla žádné místo, kde by si mohla odpočinout, vrátila se k němu. Noe natáhl z okna ruku, vzal ji a vnesl k sobě do archy.

Počkal dalších sedm dní a znovu vypustil holubici. K večeru se k němu vrátila a v zobáčku držela čerstvý olivový lístek. Noe poznal, že vody opadly.

Čekal ještě dalších sedm dní a opět vypustil holubici; ta už se k němu ale nevrátila.

Sundal střechu archy a viděl, že vrcholky hor oschly.

Za dva měsíce pak oschla celá země.

Tehdy řekl Bůh Noemovi: „Vyjdi z archy, ty i tvoje žena, tvoji synové a jejich ženy! Vyved' i všechny živočichy, kteří jsou s tebou, ať se na zemi hojně rozmnoží, rostou a přibývá jich!“

A tak vyšel Noe a jeho synové, jeho žena i ženy jeho synů. A vyšli i všichni živočichové, zvířata, ptáci, plazi a všechno, co se hýbe po zemi, každý podle svého druhu.

Noe postavil Bohu oltář, vzal ze všech čistých zvířat i ze všeho čistého ptactva a přinesl zápalnou oběť.

Bohu se její příjemná vůně zalíbila a řekl si v duchu: „Už nikdy neprokleju zemi kvůli člověku, i když vím, že všechny jeho myšlenky jsou od mládí zlé; a už nikdy nezahubím všechno živé, jako jsem to udělal teď. Dokud bude existovat země, nepřestanou setba a sklizeň, chlad a horko, léto a zima, den a noc.“

Bůh požehnal Noemovi a jeho synům: „Mějte děti, rozmnožujte se a naplňte zemi.“

A řekl jim také:

„Uzavírám smlouvu s vámi a s každým živým tvorem, který vyšel z archy: Už nikdy nepřijde potopa, aby zničila zemi a vyhladila všechno živé. Na znamení toho umísťuji na mraky duhu, a kdykoliv se ukáže, podívám se na ni a vzpomenu si na smlouvu, kterou s vámi uzavírám.“

Stavění věže a zmatení jazyků

Noe měl tři syny: Sema, Cháma a Jáfeta. Sem měl pět synů, Chám čtyři syny a Jáfet sedm synů. A jejich potomci se rozšířili po celé zemi a zalidnili ji.

V té době se na světě mluvilo jen jedním jazykem.

Jednou, když lidé putovali se svými stády na východ, našli dobré pastviny v zemi Sineár a usadili se tam ve stanech.

Po nějaké době si řekli: „Postavme si město a věž, jejíž vrchol bude sahat až do nebe. Tak se proslavíme.“

Protože v té krajině nebyly kameny, vypálili si cihly, místo vápna používali přírodní asphalt a začali dělat to, co si naplánovali.

Ale Bohu se jejich pýcha nelíbila a sestoupil z nebe, aby se podíval na město a věž, kterou lidé stavěli. Řekl si: „Nenechají se odradit od ničeho, co si zámánou! Ale já jim zmatu jazyky, aby si navzájem nerozuměli.“

A tak to udělal. Když pak lidé stavějící věž na sebe mluvili, nikdo nerozuměl smyslu toho, co mu ten druhý říká. Museli přestat stavět a Bůh je jako národy s různými jazyky rozptýlil po celé zemi. Proto se to místo jmenuje Bábel, což znamená zmatení.

O zničení Sodomy a Gomory

V kanaánské zemi ležela dvě bohatá a slavná města, Sodoma a Gomora. Jenže právě jejich bohatství je přivedlo ke zkáze. Lidé tam zpychli, zatvrdili se a začali si jen užívat. Jedli jen ta nejlepší jehňata a telata, mazali se drahými voňavými mastmi, povalovali se na postelích ze slonoviny a nechávali si od otrokyň hrát na cimbály a harfy, zatímco vedle nich stály zdobené nádoby s vínem. Z nudy a rozmařilosti byli krutí a dělali špatné věci. Tváře se jim zalily tukem, na bocích se jim udělaly faldy a jejich srdce ztvrdla na kámen. Jenže kdo si žije v přepychu, nevěří, že to může skončit. Nevěří, že jeho život bude předčasně ukončen a že po něm nic nezůstane. Že dopadne jako vinná réva, která přijde o své nezralé hrozny, nebo jako olivovník, který shodí své květy.

Nedaleko Sodomy, na pastvinách u řeky Hebronu, žil ve stanech se svými stády spravedlivý muž jménem Abram z rodu Šéma, Noemova syna. U řeky postavil Bohu oltář a Bůh se mu zjevoval, mluvil s ním a řídil jeho kroky. Abram i jeho žena Sára už byli velmi staří. Ale neměli žádné děti ani dědice.

Jednou, v obrovském horku, seděl Abram u vchodu do svého stanu. Když zvedl oči, uviděl, jak k němu přicházejí tři muži. Běžel jim naproti a hluboce se jim uklonil.

„Můj pane,“ řekl tomu nejstaršímu, „pokud jsem si získal tvou přízeň, nechod' dál a zastav se u mě, svého služebníka. Nechám přinést trochu vody, umyjete si nohy a odpočinete si pod stromem. Zatím vám přinesu kus chleba, abyste se posilnili a mohli putovat dál.“

Oslovený muž odpověděl: „Dobře, udělej to.“

Byl to Bůh a dva andělé, ale Abram je nepoznal.

Spěchal do stanu a nařídil ženě, aby z bílé mouky napekla chlebové placky. Pak běžel ke stádu, vybral pěkné tele a dal ho sluhovi, který ho rychle připravil. Pod strom přinesl jídlo, máslo i mléko, a zatímco hosté jedli, stál u nich.

Zeptali se ho: „Kde je tvoje žena?“

„Ve stanu,“ odpověděl. Tehdy řekl Bůh:

„Až přijde správný čas, znovu tě navštívím a tvoje žena Sára bude mít syna.“

Sára ale tajně poslouchala u vchodu do stanu, a když uslyšela ta slova, potichu, aby to nikdo neslyšel, se zasmála. V duchu si totiž řekla: „Jak bych mohla mít syna, když už jsem tak stará?“

Ale Bůh znal její myšlenky a řekl: „Proč se Sára smála?“ A svůj slib zopakoval.

V tu chvíli Abram poznal, že mluví s Bohem.

Pak ti tři muži vstali, otočili se směrem k Sodomě a Abram šel kousek s nimi, aby je doprovodil.

Bůh nechtěl před Abramem tajit, kam jde, a tak mu cestou řekl: „Křik ze Sodomy a Gomory už doletěl až ke mně. Sestoupil jsem, abych se podíval na jejich hříchy, a pokud budou příliš velké, obě města zničím.“

Dva muži, kteří šli s ním, pokračovali dál k Sodomě. Abram zůstal stát sám před Bohem.

Hrozně se vyděsil. Jak kvůli těm městům, tak kvůli něčemu jinému. V Sodomě totiž žil se svou rodinou jeho synovec Lot, dobrý a bohabojný muž. Abram ho měl rád a Lot měl stejně rád jeho.

Přistoupil k Bohu a zvolal: „Copak zničíš spravedlivého člověka spolu se zlým? Kdybys bez soudu zabil dobrého se zlým, jaký by mezi nimi byl rozdíl? Pokud bude v Sodomě padesát spravedlivých, přesto ji zničíš a kvůli nim celému městu neodpustíš?“

Bůh řekl: „Jestliže najdu v Sodomě padesát spravedlivých, odpustím celému městu.“

Ale Abram pokračoval: „Dovol mi mluvit dál, i když jsem jen prach a popel: Co když bude do padesáti spravedlivých chybět pět? Zničíš kvůli těm pěti celé město?“

„Nezničím, pokud jich tam najdu čtyřicet pět.“

„A když jich bude čtyřicet?“

„Neudělám to ani kvůli čtyřiceti.“

„Prosím tě, můj Pane, nezlob se, když budu prosit dál: Možná se jich tam najde jen třicet.“

„Nezničím město kvůli třiceti.“

„A co když jich bude dvacet?“

„Nezničím ho ani kvůli dvaceti.“

„Prosím, ať se můj Pán nezlobí, když promluvím ještě jednou: A co když se jich tam najde jen deset?“

Bůh řekl: „Nezničím ho ani kvůli deseti.“

Po těchto slovech Bůh od Abrama odešel a ten se vrátil ke svým stádům.

Ale v Sodomě se nenašlo ani těch deset spravedlivých.

Zatímco Abram mluvil s Bohem, oba andělé pokračovali v cestě do Sodomy a dorazili tam za soumraku. V tu dobu seděl v městské bráně Lot a odpočíval po horkém dni. Když uviděl přicházející poutníky, vstal, vyšel jim naproti, hluboce se uklonil a zval je do svého domu. Odpověděli: „Přenocujeme na ulici.“ Ale když na ně naléhal, vešli k němu a on je pohostil.

Ještě než si ale lehli, seběhli se kolem domu muži z celého města, od mladých po staré, a chtěli příchozím ublížit. Tak zlí byli Sodomští.

Volali na Lota: „Kde jsou ti lidé, co k tobě v noci přišli? Vyved' nám je ven!“

Lot vyšel, zavřel za sebou dveře a řekl: „Prosím vás, bratři, nedělejte jim nic zlého. Vydám vám kohokoli ze své rodiny, jen těm mužům neubližujte, přišli pod mou střechu a jsou mými hosty.“

Oni ale křičeli: „Sám jsi u nás cizinec a chceš nás poučovat? Teď s tebou naložíme hůř než s nimi!“

A vrhli se na Lota a chtěli vyrazit dveře. Hosté-andělé ale natáhli ruce, vtáhli Lota dovnitř a zavřeli. Dav venku, od nejmenšího po největšího, pak oslepili tak, že útočníci marně hledali dveře a museli toho nechat.

V domě pak hosté řekli Lotovi: „Máš tady ještě někoho? Ať už zetě, syny nebo dcery, odved' je odsud a vezmi s sebou všechno, co ti patří. Křik tohoto lidu rozhněval Boha a poslal nás, abychom město zničili.“

Lot tedy vyběhl do noci najít snoubence svých dvou dcer – kromě manželky měl totiž jen je. Probudil je a řekl jim: „Vstaňte a utečte, Bůh zničí město!“ Ale oni si mysleli, že si dělá legraci.

Když začalo svítat, andělé nutili Lota, aby si vzal ženu a obě dcery a odešel, jestli nechce zahynout. A když váhal, vzali ho, jeho ženu i dcery za ruce a vyvedli je za město.

Než se ale vrátili do Sodomy, jeden z nich řekl Lotovi: „Na rovině, která leží před tebou, se nezastavuj, ale uteč do hor.“

Lot ale prosil: „Našel jsem u tebe pochopení a prokázal jsi mi obrovské milosrdenství. Ale nemůžu utíkat do hor, protože bych tam zemřel. Podívej, poblíž je malé město, dovol mi, ať se tam schovám a zachráním si život.“

„Vyslyšel jsem tě,“ řekl anděl, „a městečko, o kterém mluvíš, nezničím. Ale pospěš si, protože dokud tam nedojdeš, nemůžu nic udělat ani se Sodomou.“

Na odchodu anděl ještě řekl: „Kdo si chcete zachránit život, na rovině se nezastavujte a za sebe se neohlížejte.“ A odešel.

Když nad zemí vycházelo slunce, došel Lot se svými do městečka.

Tehdy začal Bůh zasypávat Sodomu a Gomoru ohnivým deštěm síry.

Lot zrovna vcházel do městské brány, ale jeho žena, která šla za ním, nedbala na varování anděla a ze zvědavosti se ohlédla. V tu chvíli se proměnila v solný sloup.

Bůh ve svém hněvu chrlil na Sodomu a Gomoru oheň a síru z nebe. Zničil ta města se všemi lidmi a spálil celou rovinu tak, že se na ní nedá nic pěstovat ani nic neroste. Jen městu, do kterého vešel Lot, neublížil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Biblické příběhy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.